

Πως θα νιώθαμε εάν ήμασταν εκεί;

/ Γενικά

Φωτο:xiromeronews.blogspot.com

Κάθε χρόνο, πολλοί από εμάς λέμε και μιλούμε για την πτώση της Πόλης και ακόμα περισσότεροι συμμετέχουμε σε ομιλίες και άλλες επετειακές εκδηλώσεις για την αποφράδα εκείνη ημέρα. Και βεβαίως πολύ σωστά κάνουμε, διότι δεν είναι δυνατόν να περάσει αυτή η θλιβερή επέτειος χωρίς να την θυμηθούμε και χωρίς να μιλήσουμε για εκείνα τα φοβερά γεγονότα.

Μπορούμε, όμως, να φανταστούμε πως αισθάνονταν όλοι εκείνοι οι άνθρωποι που βρισκόνταν πίσω από τα τείχη της Βασιλεύουσας όλες τις ημέρες της πολιορκίας;

Μπορούμε άραγε να μπούμε μέ την φαντασία μας σε μία από τις θέσεις τους και να νιώσουμε τον τρόμο, την θλίψη και την αγωνία, που είχαν ριζώσει και κατέτρωγαν την ψυχή τους εκείνο το τρομερό βράδυ της 29ης Μαΐου του 1453;

Εάν ήμασταν ένας εκ των Ρωμιών στρατιωτών, θα βρισκόμασταν ανεβασμένοι σε κάποιον πύργο του εξωτερικού τείχους (όσους είχαν απομείνει όρθιοι) και αποκαμωμένοι από την κούραση των μαχών, μέ μεγάλη ταραχή θα βλέπαμε απέναντί μας τις αμέτρητες φωτιές των αιμοχαρών εχθρών μας. Μέσα στην παγωμένη σιωπή που απλωνόταν απ' άκρη σ' άκρη στα τείχη, το μόνο που ακούγονταν ήταν ο κυματισμός των σημαιών μας, εκείνης μέ τον δικέφαλο αετό και εκείνης της πορφυρής μέ τον χρυσό σταυρό και τα τέσσερα Βήτα. Μόνον όταν φυσούσε προς το μέρος μας ο αέρας, έφταναν από απέναντι έντονα στα αυτιά μας οι λυσσώδεις ιαχές των βαρβάρων, οι οποίες και πρόδιδαν τους κακούς κι αιμοβόρους σκοπούς των. Έχοντας πλέον από τις καθημερινές μάχες, εικόνα του ποιοί είναι και πως φέρονται, ξέρουμε πολύ καλά τι μάς περιμένει εάν μπούν όλα αυτά τα ανθρωπόμορφα τέρατα στην Πόλη μας. Φρικτός κι ανελέητος θάνατος. Ευρισκόμενοι λοιπόν, εκεί, πάνω στα τείχη, εκτός του ρίγους από τον κρύο αέρα, θα μάς διαπερνούσε δυνατότερο ρίγος από την σκέψη του τι περιμένει την επομένη της πτώσης, την αγαπημένη μας σύζυγο και τα μονάκριβα παιδιά μας. Και βεβαίως μετά από τις απάνθρωπες κακοποιήσεις και εξευτελισμούς, όσα παιδιά η γυναίκες θα απέμεναν ζωντανές θα πωλούνταν σε σκλαβοπάζαρα της ανατολής*. Και η ακόμα πιο απελπιστική σκέψη; Σε τι χέρια έπεφτε η ιερή μας πόλη; η αφιερωμένη στον Θεό Πόλη;! Όλοι αυτοί οι ιεροί ναοί και οι μονές μέ τις Άγιες Εικόνες και τα πανέμορφα ψηφιδωτά τι θα απογίνονταν; Σ' αυτά τα χώματα των Αγίων πότε θα ξανακουγόταν η Θεία Λειτουργία; Όλα χάνονταν!

Η ελπίδα μάς είχε εγκαταλείψει την προηγούμενη ημέρα, όταν είδαμε (και εμείς αλλά και οι Τούρκοι κι αυτό είναι ιστορικώς καταγεγραμμένο), εκείνο το παράξενο Φως, να φωτίζει τον ναό της Αγίας Σοφίας και αφού ανέβηκε προς τα επάνω και στάθηκε για λίγο στον τρούλο, υψώθηκε στον ουρανό και χάθηκε, αφήνοντας την Βασιλεύουσα μέσα σε μία παράξενη και μουντή καταχνιά. Μια καταχνιά, η οποία από εκείνη την ώρα είχε ριζώσει βαθιά μέσα μας και όλοι είχαμε καταλάβει πως η αγαπημένη μας Πόλη πλέον θα έπεφτε. Γι' αυτό άλλωστε ακούγαμε και τους Τούρκους να φωνάζουν «Αύριο θα μπούμε. Ο Θεός των Ρωμιών τους εγκατέλειψε»...

Πολλές οι αμαρτίες μας και οι απερισκεψίες μας σε όλα τα προ της πτώσεως, χρόνια! Και τώρα ερχόταν η ώρα να δούμε, να συνέλθουμε και να καταλάβουμε πόση αξία έχουν η πίστη μας και οι παραδόσεις μας, που τόσες φορές είχαμε στηριχτεί επάνω τους και είχαμε θαυματουργικώς βγει νικητές και που τόσο εύκολα τώρα απελπιστήκαμε και τα προδώσαμε στηριζόμενοι μέ βλάσφημα

συλλείτουργα και ταπεινωτικές υποκλίσεις, στους εχθρούς της πίστης και της Ελληνορθόδοξης αυτοκρατορίας μας, τους δυτικοπαπικούς. Είχαμε, βλέπετε, ξεχάσει την προδοτική, βάρβαρη και πάνω απ' όλα αντίχριστη λεηλασία και κυρίευση της Πόλης μας από τους ... "φίλους" μας δυτικούς το 1204.

Τώρα, το μόνο που θα μάς στήριζε και θα μάς κρατούσε στα πόδια μας, εμάς και όσους είχαν απομείνει γνήσιοι ρωμιοί, θα ήταν η πίστη μας στον Χριστό, ο προδομένος και μετανοημένος Βασιλιάς μας που πολεμούσε σα λιοντάρι και η αγωνιώδης θέληση να υπερασπισθούμε την Πόλη μας και τις οικογένειές μας. Από τα χείλη μας μόνο προσευχή και ικεσίες προς την Παναγία μας θα ακούγονταν, τίποτε άλλο.

Εάν πάλι ήμασταν ένας εκ των πολιτών, τα πόδια μας θα έτρεμαν από την πολυήμερη κούραση και την εξάντληση. Όλη μέρα στα τείχη, πίσω από τους στρατιώτες, που πολεμούσαν μέ νύχια και μέ δόντια, βοηθώντας τους και φροντίζοντας τους τραυματίες, ενώ τα βράδια, μέ όση δύναμη μάς είχε απομείνει από την βαριά κούραση της ημέρας, θα σέρναμε και θα κουβαλούσαμε κορμούς η αγκωνάρια από τα γκρεμισμένα τείχη, για να κλείσουμε τις μεγάλες τρύπες που είχαν ανοίξει τα τεράστια κανόνια που είχε κατασκευάσει ο (μέχρι χθες) συμπολίτης μας, ο Ουρβανός. Ειδικά η μεγάλη μπομπάρδα, το φοβερό εκείνο κανόνι που είχε φτιάξει για λογαριασμό του Μωάμεθ, και που είχε στηθεί απέναντι από την Πύλη του Αγίου Ρωμανού, έσειε σε κάθε εκपुरσοκρότηση συθέμελα την γη κάτω από τα πόδια μας, σπέρνοντας σε κάθε βροντή τον τρόμο στις καρδιές μας. Ειδικά στα μικρά παιδιά, που στην κυριολεξία τα τρέλαινε κι έκλαιγαν συνεχώς τρομαγμένα.

Σε κάθε επίθεση των Τούρκων, νιώθαμε την καρδιά μας να κοντεύει να σπάσει από την αγωνία, σκεπτόμενοι πως είμαστε μόνο 12.000 διασκορπισμένοι στα τείχη, ενώ οι εχθροί είναι 250.000 βαριά οπλισμένοι. Θα κρατήσουμε; Θα μπορέσουν τα παλικάρια μας και αυτή την φορά να απωθήσουν τα αιμοδιψή τέρατα; Ενώ σε κάθε βροντή του μεγάλου κανονιού, σαν κεραυνός έπεφτε δστην μαυρισμένη ψυχή μας η τρομερή σκέψη: «Πάει, έπεσε το τείχος. Γκρεμίστηκε η Πύλη του Αγίου Ρωμανού, μπαίνουν ...».

Και όλα αυτά, μέχρι το ξημέρωμα της Μαύρης Τρίτης της 29ης Μαΐου του 1453. Όλο το βράδυ πέρασε μέ σφιγμένες τις καρδιές μας από την αγωνία. Ξάγρυπνοι όλοι, να κοιτάμε πάνω από τα τείχη στο σκοτάδι και να μετρούμε τις τελευταίες μας ώρες ανταλλάσσοντας λίγα τελευταία λόγια μέ τα αγαπημένα μας πρόσωπα. Ο Βασιλιάς μας εκεί, στη θέση του, ακούνητος να κοιτάζει το άπειρο και να είναι έτοιμος για το τελευταίο του ξημέρωμα. Τι σκεφτόταν; Πως ετοιμαζόταν για το τέλος; Τι έλεγε και τι ζητούσε απ' τον Θεό; Μόνον Εκείνος ξέρει!

Προτού χαράξει η μέρα, μέ το πρώτο αμυδρό φως της ανατολής θα ξεχύνονταν, μέσα σε κραυγές αλαλαγμού, όλες οι δυνάμεις του κακού και θα έπεφταν μέ τρομερή ορμή στα τείχη μας και προπαντός στην μαρτυρική και βαριά πληγωμένη, απ' τα χτυπήματα του κανονιού, Πύλη του Αγίου Ρωμανού. «Δεν βρίσκεται ένας χριστιανός να μού πάρει το κεφάλι;» ήταν οι τελευταίες λέξεις που θα ψέλλιζαν για λίγο τα χείλη του τελευταίου Αυτοκράτορα, ενώ σε λίγο θα ακούγαμε εκείνο το φοβερό «Ουαί ημίν! Η Πόλις εάλω».

Το τέλος ήρθε. Ο Βασιλιάς μας είχε πέσει και οι εχθροί είχαν μπει. Για βάλτε τώρα μέ το νου σας. Που να τρέξεις; Ποιόν να προστατέψεις; Που να γυρίσεις να δεις και από ποιόν να ζητήσεις βοήθεια; Από όπου περνούσαν οι λυσσασμένοι εκείνοι δαίμονες, απλώνονταν ο πόνος και ο θάνατος. Η κακοποίηση και ο εξευτελισμός. Η λεηλασία και η καταστροφή. Στους δρόμους έρεε άφθονο το αίμα ανάμεσα στους σωρούς μέ τα άψυχα κορμιά και από παντού άκουγες μόνον ουρλιαχτά και σπαραχτικές φωνές.

Για εμάς το πιο πιθανό είναι να πέφταμε μαχόμενοι στα τείχη η τρέχοντας μέ κάθε δύναμη που θα μάς είχε απομείνει προς τους δικούς μας, να μάς σκότωναν στο δρόμο. Το σίγουρο είναι πως δεν θα φτάναμε ποτέ στο σπίτι μας για να δούμε τι απέγιναν τα αγαπημένα μας πρόσωπα. Και βεβαίως ούτε εκείνοι θα μάθαιναν ποτέ για εμάς. Εκείνοι θα βίωναν αβοήθητοι κι ολομόναχοι την απελπισία, τον τρόμο και την φρίκη των βασανιστηρίων και του θανάτου! Βρέφη, παιδιά, γυναίκες, κοπέλες, γέροντες... Μόνο μέ το κλείσιμο των ματιών, θα ερχόταν η λύτρωση ... !

Όλα αυτά είναι λίγες μόνον απλές σκέψεις, γραμμένες εκ του ασφαλούς και μέσα στην άνεση και ειρηνική θαλπωρή του δωματίου μου, οι οποίες σκέψεις δεν αγγίζουν καν την τραγικότητα της τότε πραγματικότητας. Ίσως εάν βρισκόμασταν εκεί για πέντε μόνο λεπτά, να είχαμε, από τον τρόμο μας, πεθάνει. Βεβαίως το τι θα κάναμε, ας ευχηθούμε να μήν μάς αξιώσει ο Θεός να το μάθουμε ποτέ. Αν και ζώντας την σημερινή κατάσταση μάλλον είναι αναπόφευκτο, αφού η απαξίωση της πίστης, της ιστορίας και της παράδοσής μας είναι η ίδια και χειρότερη από αυτή, της προ πτώσεως της Πόλης, την Μαύρη Τρίτη της 29ης

Μαΐου του 1453. Ο μακαριστός Αυγουστίνος Καντιώτης, αναφερόμενος στα προ της αλώσεως, λέει πως «παρά την εξωτερική λαμπρότητα, εσωτερικό σκοτάδι σκέπαζε την Πόλη. Πλεονεξία, πονηριά, φιλαργυρία, θεομπαιξία, ηθική κατάπτωση ... χωρίς αυτά απόρθητο φρούριο θα ήταν η πατρίδα μας! Αλλά υπερίσχυσε η ανομία».

Πάσα ομοιότης μέ το σήμερα ... τυχαία ...!

Ο Θεός μαζί μας.

Άναστάσιος Μυρίλλας

«ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ» Τεύχος 141

*Μετά την πτώση της Πόλης, ο Μωάμεθ Β έστειλε από 400 παιδιά δώρο στους τέσσερεις χαλίφηδες της ανατολής, προς ικανοποίηση των ανωμάτων και βρωμερών επιθυμιών τους.